

Tic-tac

Liuba Sârbu

Străbătuți suntem de clipe,
Ticăind, vremea ne ploaie,
Apa, umezește lutul,
Timpul, pe om îl înmoaie.

La căldură își revine,
Lutul, iar se înăsprește,
Cât n-ar sta la soare omul,
Înapoi, nu-ntinerește.

Lutului așa-i e scris,
Să devină ce vrea omul.
Omul, se naște și moare,
Când îi hărăzește Domnul.

Omule făcut să mori,
Vrei nu vrei vremea se scurge.
Cu un suflet te-ai născut,
El la Domnul se va duce.

Ai grijă cum îl îmbraci,
Ușor să-i fie să zboare,
Tu-n pământ vei putrezi,
Sufletul, nicicând nu moare.

Nu esti lut ca să-ți revii
După ce te udă-o ploaie
Ticăie secunda ta
Zi de zi te tot înmoie

Versuri:© Liuba Sârbu